

Case 1 – i klassen

Hanne der er lærer, siger på sidste afdelingsmøde om eleven Albert: "Jeg synes, vi har alt for meget fokus på at støtte Albert i ikke at blive vred. Jo, han har en diagnose, og har været meget udadreagerende, men han skal jo også lære at kende grænser. Jeg synes, vi giver ham særbehandling og pleaser hans mor, bare fordi hun er akademiker i forvaltningen. Jeg synes, der er for meget pædagogik og for lidt undervisningsmæssige krav til ham."

Du er pædagog i klassen, og følte dig støt af hendes udtalelse, men der var ikke tid og plads til dialog - og så er Hanne ikke sådan at bide skeer med.

Næste dag oplever du, at der er optræk til uro, og Albert ser ud som, han føler sig presset af det. Men Hanne har bedt dig hjælpe en anden gruppe. Du overvejer at forlade din gruppe, for at forebygge at Albert taber besindelsen, men Hannes bemærkning sidder i dig.....

Drøft:

- Hvad tror du, du gør?
- Hvad kunne du eller andre have gjort, da Hanne udtrykte sin holdning?
- Hvordan relaterer dette sig til jeres arbejdsfællesskab?

Case 2. i skolegården

Du har ikke gårdvagt, men går gennem skolegården i et frikvarter. Du ser og hører, at der er slagsmål, du kender godt de to drenge, der slås. Helt intuitivt sætter du farten op for at gå hen og skille dem. De er små, du kan nemt klare det. Den ene er en noget udadreagerende/voldsom dreng, så du tænker, at det handler om at få stoppet dem. Men noget holder dig tilbage. For et par dage siden havde I personale møde, hvor nødværge og magtanvendelse var sat på dagsordenen. Bølgerne gik højt og en af dine kollegaer der argumenterede for ikke-indblanding, talte om Tarzan syndrom og du følte, at der blev "skudt" efter dig. Du er ikke helt sikker på hvad I egentlig aftalte, men du er blevet usikker på din egen praksis. Du bliver hevet ud af dine tanker, da slåskampen pludselig eskaleres voldsomt og den ene dreng tager fat i håret på den anden, og knalder hans hoved i asfalten – du griber straks ind.

Du har det elendigt hele aftenen, føler at det var din fejl at det skulle ende så voldsomt. Du bliver ved med at se de forskrækkede øjne hos den dreng hvis hoved blev banket i asfalten.

Drøft:

- Hvordan ville du gerne have reageret?
- Hvad kunne have hjulpet dig til at reagere som du gerne ville?
- Hvordan relaterer dette sig til jeres arbejdsfællesskab?

Case 3 – på legepladsen

Du er pædagog i en børnehave for børn med udviklingsforstyrrelser. Gustav, et meget udadreagerende barn, er blevet vred på nogle af de andre børn på legepladsen. Du ser ham løbe skrigende rundt efter børnene for at slå dem med en plastikskovl. Du løber over til Gustav og får hurtig taget fat i ham og hevet skovlen ud af hånden på ham, mens du med let hævet stemme siger: "Gustav, så stopper du!" I samme øjeblik kommer en af dine kolleger, som også er vidne til situationen, over for at hjælpe. Mens du holder fast i armen på en stadig ophidset Gustav, siger din kollega til dig: "Jeg synes du skal slippe Gustav og tælle til ti. Husk nu, hvad vi lærte på det der low-arousel kursus". Du kan mærke, at din kollegas kommentar provokerer dig. Du føler dig irrettesat og synes ikke, din kollega er til stor hjælp. Samtidig bliver du også usikker på, om du faktisk er i gang med at håndtere situationen på en uhensigtsmæssig måde. Du slipper Gustav, der rammer dig i ansigtet med plastikskovlen.

Drøft:

- Hvad vælger du at gøre?
- Hvad ville kunne hjælpe dig i sådan en situation?
- Hvordan relaterer dette sig til jeres arbejdsfællesskab?

Case 4 – Er vi sammen eller mod hinanden?

Du er tilknyttet kommunens PPR team. Du cykler hjem efter et møde du selv havde inviteret til og er så fyldt af dine egne tanker, at du er lige ved at blive påkørt. "Så meget skal det job ikke fylde!" tænker du, da du har fået rettet cyklen op og fortsætter hjemad.

Du havde inviteret til rundbords-møde – med de relevante pædagoger, lærere og behandlere for Barnet XX. Du havde haft sagen på supervision og synes selv du var godt forberedt og havde mange ideer til indsatser der kunne støtte XX. På rundbords-mødet oplevede du slet ikke de andre var optagede af at samarbejde og finde løsninger for XX. Du oplevede at alle havde travlt med at skubbe ansvaret fra sig og "få flere timer". Du blev måske også lidt skarp i kommunikationen, men pludselig rejste en af deltagerne sig og nærmest råbte "Fatter du slet ikke at vi er bange for XX?", "Fint med alle dine ideer, du sidder jo også sikkert her oppe på rådhuset, det er os der skal passe på de andre børn og os selv, når der kastes med sakse og stole". Efter mødet tænker du, at hun jo har ret, du og dine kollegaer på kontoret er langt fra hendes hverdag, det er ikke jer der står i skudlinjen, men I skal jo hjælpe børn som XX og I skal jo også allesammen have et sikkert arbejdsmiljø. Måske skal du tage en snak med dine kollegaer på kontoret?

Drøft:

- Hvad vælger du at gøre?
- Hvad ville kunne hjælpe dig i sådan en situation?
- Hvordan relaterer dette sig til jeres arbejdsfællesskab?
- Hvad er der brug for at gruppen og arbejdspladsen gør?